XII

ביאָלאָגישער און סאָציאַלער טראַגיזם פון דער פרוי. — וויכטיקייט פון אויפקלערונג וועגן די יסודות פון געשלעכטלעכן לעבן. — געשלעכטלעכע מאָראַל און ביאָלאָגישע אומגלייכקייט פון דער פרוי. — נייע וויסנשאַפטלעכע דערגרייכונגען, וועלכע קאָנען פאַר-לייכטערן די ביאָלאָגישע טראַגעדיע פון דער פרוי.

מיר זעען, אַז דאָס גאַנצע לעבן פון דער פרוי, זינט דער געשלעכטלעכער צייטיקייט ביז צום סאַמע טויט, טראָגט אויף זיך באמת אַ חתימה פון טראַגיזם.

מען קאָן איינווענדן, אַז דערדאָזיקער טראַגיזם ווערט גוט-געמאַכט דורך אַ ריי צאַרטע איבערלעבונגען און שפּירונגען, נישט צוטריטלעכע פאַרן מאַנסביל, אַז עס זענען פאַראַן פרויען, וועלכע גייען מיט פרייד אַקעגן דערדאָזיקער טראַגעדיע, וועלכע שפּירן בלויז אין איר די פרייד און דעם תמצית פון לעבן, און פאַר וועלכע די מוטערשאַפט איז נישט קיין אָפּקומעניש, נישט קיין שטראָף, נאָר אַ לאַנג געגאַרט פאַרגניגן.

דאָס איז אַלץ ריכטיק, בלי שום ספק איז דאָס ריכטיק; דאָס איז אָבער בלויז איין זייט פון דער מטבע, און די אַנדערע זייט מטבע האָב איך באַשריבן אין די פריערדיקע קאַפּיטלען. אויב מען זאָל אויף איין וואָג-שאָל אַרויפלייגן אַלע יסורים פון דער געשלעכטלעך רייפער פרוי און אויף דער אַנדערער — די געציילטע פריידן, וועלכע באַלייכטן פון צייט צו צייט איר לעבן, וועט בלי שום ספק די ערשטע שאָל באַדייטנד אַריבערוועגן.

דער ביאָלאָגישער טראַגיזם פון דער פרוי ווערט נאָך

פֿאַרשטאַרקט דורכן סאָציאַלן טראַגיזם. דער מאַנסביל און די פֿרוי זענען געגליכן צו אַ קורצזיכטיקן און אַ ווייטזיכטיקן. אויב איר וועט זיי אַוועקזעצן אין טעאַטער אויף גלייכע ערטער, אין איין-און-דערזעלביקער ריי, וועט דאָס זיין בלויז אַ ריין פֿאָרמעלע גלייכקייט, ווייל דעמאָלט וועט אָדער איינער אָדער דער אַנדערער גאָרנישט זען. דער נמשל זענען די באַציִונגען פֿון דער מלוכה און פֿון אירע געזעצן צו דער פֿרוי. דער גאַנצער לעבנס-שטייגער איז צוגעפּאַסט און צוגעשניטן צו די אינטערעסן פֿון דער מענלעכער העלפֿט פֿון מענטשלעכן מין, וועלכע איז אַקטיווער און פֿריי פֿון פֿליכטן לגבי דעם געשלעכט. אַן איינפאַכע גלייכבאַרעכטיקונג פֿון דער פֿרוי מיט די מאַנסבילן איז ענלעך צום אַוועקזעצן אויף איין באַנק מיט קורצזיכטיקע אויך אַ ווייטזיכטיקן, — דער לעצטער וועט סיי ווי נישט קאָנען אויסנוצן זיין גינסטיקן פּלאַץ.

פֿאַר סאָציאַלער גלייכקייט פֿון דער פֿרוי מוז מען קעמפֿן דאָרטן, וווּ זי איז נאָך נישט דערגרייכט געוואָרן. וווּ זי איז אָבער געזעצגעבעריש איינגעשטעלט און האָט זיך פֿאַרוואַנדלט אין אַ זעלבסטפֿאַרשטענדלעכער זאַך, טאָר מען נישט מגזם זיין די באַדייטונג דערפֿון און זיך באַגנוגענען דערמיט. מען מוז גיין ווייטער און זוכן אַזעלכע לעבנס-פֿאָרמען, וועלכע זאָלן פֿאַרלייכטערן די „טראַגעדיע פֿון מין".

אויב דער פֿרוי איז שווער זיך צו באַפֿרייען פֿון די אינעווייניקסטע טאָרמאָזן, וועלכע זענען פֿאַרלייגט טיף אין איר נאַטור, הייסט עס נאָך נישט, אַז דער ביאָלאָגישער טראַגיזם קאָן בשום אופֿן נישט ווערן פֿאַרלייכטערט. אַלץ, וואָס ווערט באַהאַנדלט אין דעם ביכל, מוז יעדער-איינער וויסן, כאָטשבי צוליב דעם אַליין, ער זאָל זיך אויסלערנען צו פֿאַרשטיין די פֿרוי און זיין לגבי איר יושרדיק. אַ מענטש, וואָס איז באַקאַנט מיט דער ביאָלאָגיע פֿון דער פֿרוי, וועט נישט בייזערן זיך און נישט לאַכן פֿון אירע אומגעריכטע שטימונגען, אומבאַגרינדעטן כּעס און נישט-מאָטיווירטע האַנדלונגען. ער וועט, פֿאַרקערט, האָבן מיטגעפֿיל מיט די טרעגערינס פֿון די ווייבלעכע גאַמעטן,

וועלכע האָבן דיזעלביקע אינטערעסן און שטרעבונגען, ווי ער, זענען אָבער באַלאַסטעט מיט שווערערע ביאָלאָגישע אויפֿגאַבן. ווען אַ מאַנסביל זאָל וויסן, ווי אַזוי דאָס איי-קעמערל גייט-אַריין אין דעם איי-פֿירער, און ווי עס פֿילן זיך אָן מיט בלוט פֿאַר דער מענסטרואַציע אַלע בעקן-אָרגאַנען פֿון דער פֿרוי, איז שווער זיך פֿאָרצושטעלן, אַז ער זאָל לאָזן אַ פֿרוי שטיין אין טראַמוויי אָדער אין צוג און זאָל נישט-ווילנדיק איר נישט אָפּטרעטן זיין אָרט; ער מוז עס טון, כאָטשבי צוליב דעם אַליין, וואָס אפֿשר געפֿינט זי זיך גראָד אין ערב-מענסטרואַלן פּעריאָד און פֿילט אַ שווערקייט, אַ נאָגנדיקן ווייטיק און עס ברעכט איר אין קרייץ.

אַ סך קאָנפֿליקטן, טרערן, פֿאָרווורפֿן, מיספֿאַרשטייעניש און שווערע דראַמען וואָלטן אויסגעמיטן געוואָרן, אויב עס וואָלט געווען ברייט פֿאַרשפּרייט די איינפֿאַכסטע קענטעניש פֿון געשלעכטלעכער פֿיזיאָלאָגיע. יעדער מאַנסביל מוז וויסן און געדענקען, אַז די פֿרוי איז אין אַלע הינזיכטן אַ ג ל י י כ ו ו ע ר ט י ק צו אים ב אַ ש ע פֿ ע נ י ש, און נישט בלויז אַ שותּף פֿאַר באַהעפֿטונגען. דאָס, וואָס איז פֿאַרן מאַנסביל בלויז אַן איינפֿאַכער און זייער אָנגענעמער רעפֿלעקס, באַדייט פֿאַר דער פֿרוי דעם אָנהייב פֿון קאָמפּליצירטעסטע פּראָצעסן, וואָס קערן-איבער איר גאַנצן אָרגאַניזם און שטעלן זי נישט זעלטן פּנים-אל-פּנים מיטן טויט.

די קענטעניש פֿון דער פֿרויען-פֿיזיאָלאָגיע איז אומבאַדינגט נויטיק, כּדי אין דער צוקונפֿט זאָלן געזינטער און אמתדיקער ווערן די באַציִונגען צווישן די געשלעכטער.

די אַלטע געשלעכטלעכע מאָראַל, וועלכע שטיצט זיך אויף דער פֿאַלשער און צביעותדיקער מאָנאָגאַמיע, פֿאַרלירט איצט בהדרגה אַלע אירע פּאָזיציעס, און די נייע געשלעכטלעכע עטיק געפֿינט זיך נאָך דערווייל אין אַן עמבריאָנעלן צושטאַנד. ס'איז אָבער קיין שום ספֿק נישטאָ, אַז איר יסוד וועט בילדן דווקא די ביאָלאָגיע פֿון געשלעכט.

די אַלטע געשלעכטלעכע מאָראַל, וועלכע איז דורך-און-

דורך אָנגעזאַפּט מיט צביעות, האָט זיך ווייניק גערעכנט מיט דער ביאָלאָגישער טראַגעדיע פון דער פרוי. ביים אויסאַרבעטן נייע פאָרמען פון באַציִונגען צווישן די געשלעכטער מוזן גענומען ווערן אין אַכט אַלע באַזונדערקייטן פון ווייבלעכן אָרגאַניזם, וועלכע זענען באַשריבן געוואָרן אויף די פריערדיקע זייטלעך, און וועדליג דעם מוזן געמאַכט ווערן אַלע אויסבעסערונגען.

בלויז אַרויסגייענדיק פון דער ביאָלאָגישער „אומגלייכקייט" פון די געשלעכטער, קאָן מען שאַפן אויפריכטיקע, געזונטע און יושרדיקע באַציִונגען צווישן מאַנסביל און פרוי. דידאָזיקע באַציִונגען וועלן זיכער בילדן דעם יסוד פון אַנטשטייענדיקן נייעם לעבנס-שטייגער, און אויף דעם וועג מוזן גיין די סאָציאַלע רעפאָרמען.

מען מוז אָנערקענען, אַז איצט, אין די באַדינגונגען פון אַן איבערגאַנגס-תקופה, איז באַרעכטיקט די שטרעבונג פון דער פרוי צו פאַרלייכטערן די טראַגעדיע פון איר מין דורך רעגולירן דאָס קינדלען. דער מענטש באַזיצט העכערע מאַרך-צענטרען כּלל נישט כּדי צו גיין אומבאַדינגט אויף די וועגן, וואָס ווערן אים אָנגעוואָרפן דורך די בלינדע כּוחות פון דער נאַטור, און עס וואָלט געווען אויסטערליש צו פאָדערן פון דער פרוי, אַז זי זאָל זיך פאַר-וואַנדלען אין עפּעס אַ „מאַשין אויף צו קינדלען". נישט בלויז עקאָנאָמישע מאָטיוון, נאָר אויך דער פולקום געזעצלעכער ווילן אַראָפּצוּוואַרפן פון זיך די שווערע ביאָלאָגישע לאַסט צווינגט די פרוי צו זוכן אַן אויסגאַנג פון דער געשלעכטס-טראַגעדיע אין די עקלהאַפטע און שעדלעכע פאַרהיטונגס-מיטלען ווי אויך אין אַבאָרטן. נישט ווייט איז שוין מסתּמא די צייט, ווען עס וועלן געפונען ווערן זיכערערע מיטלען אויף אויסצומיידן שוואַנגערשאַפט, און די נייעסטע ביאָלאָגיע האָט שוין אָנגעטאַפּט דעם וועג, וואָס פירט דערצו: דורך אַריינמישן זיך באַצייטנס אין די פּראָצעסן פון אינעווייניקסטער סעקרעציע וועט די פרוי אין דער צוקונפט מסתּמא האָבן אַ מעגלעכקייט אַליין צו באַשליסן, צי זאָל זי איצט האָבן אַ קינד אָדער נישט, און וועט

נישט זיין געצוווּנגען זיך אָפּצוזאָגן פון געשלעכטלעכן לעבן. אַזאַ צייטווייליקע און אומשעדלעכע סטעריליזאַציע (אומ-פרוכפּעריקייט) פון דער פרוי איז מעגלעך אויף פאָלגנדיקע פּרינציפּן. דער אייערשטאָק פון שוואַנגערן בעל-חי טאָרמאָזירט דורך זיינע האָרמאָנען די אָווולאַציע און דערלויבט נישט די איי-פּענכערלעך זיך צו עפּענען. מען האָט געפּרוּווט אַריבערזעצן צו נישט-שוואַנגערע זיען אין די רוקן-מוסקלען אייערשטאָקן פון שוואַנגערע בעלי-חיים, און ס'פלעגט דערגרייכט ווערן אַ צייטווייליקע אומפרוכטבאַרקייט, ווייל די אָווולאַציעס, זענען טאָרמאָזירט געוואָרן דורך די געשלעכטלעכע האָרמאָנען. אַ דאַנק דעם ווערט מעגלעך צו מאַכן די פרוי אויף אַ געוויסער צייט אומפרוכטבאַר, — ווייזט-אויס, אָן אַ באַזונדערן שאָדן פאַר איר געזונט: מען דאַרף צוגרייטן עקסטראַקטן פון די אָרגאַנען פון שוואַנגערע בעלי-חיים און אַריינגעבן דער פרוי מעדיצינען, צוגעגרייטע פון דידאָזיקע עקסטראַקטן. קנאַוס (1924) האָט אין משך פון 1½ חדשים אַריינגעגעבן זיען שטשורעס צו 0,2 גראַם עקסטראַקט פון געלן קערפּער, וואָס טאָרמאָזירט די אָווולאַציעס, ד. ה., דאָס עפּענען זיך פון די איי-פּענכערלעך, נישט שטערנדיק זיי רייף צו ווערן. אַ דאַנק דעם פלעגט דערגרייכט ווערן אַ קינסטלעכע אומפרוכטבאַרקייט. די איי-פּענכערלעך האָבן זיך בלויז נישט געקאָנט עפּענען, זיי פלעגן זיך אָבער אויסבילדן ווייטער, און גלייך נאָכן איבעררייסן די איינשפּריצונגען פלעגן די בעלי-חיים פאַרשוואַנגערן און ברענגען אויף דער וועלט אַ זייער גרויסע, אַפילו פאַר שטשורעס, צאָל קינדער — דהיינו, 9, 15 און אַפילו 19 שטשורעלעך.

ס'איז פאַראַן נאָך אַן אַנדערער וועג, וואָס איז אָנגעמערקט געוואָרן אין רוסלאַנד דורך טושנאָוון און וואָס ווערט איצט באַאַרבעט דורך אייניקע אַמעריקאַנער פיזיאָלאָגן. ער באַשטייט אין צוגרייטן אָרגאַנישע פּראָדוקטן, וואָס מיט זייער הילף קאָן מען דעם אָרגאַניזם צייטווייליק מאַכן אומפעיק צו שוואַנגערשאַפט. אויב מען פירט-אַריין לעבעדיקע ספּערמאַטאָזאָידן נישט אין די געשלעכטלעכע אָרגאַנען פון דער זי, נאָר אינם בלוט פון זיען

אָדער ערן, באַציט זיך דאָס בלוט צו דידאָזיקע אומגעבעטענע געסט ווי צו זייטיקע שטאָפן, וואָס דראָען צו פאַראומרייניקן דעם בלוט-שטראָם. דאָס בלוט באַנוצט אַקעגן זיי דיזעלביקע וואָפן, מיט וועלכע עס פאַרטיידיקט זיך פון געפערלעכע קראַנקהייטס-באַצילן. אין בלוט, ווו עס געפינען זיך ספערמאַטאָזאָידן, בילדן זיך אויס ספעציעלע אַנטי-קערפער, וועלכע טויטן די זרע-פעדימלעך. פראָפ. טושנאָוו האָט אין זיינע פרווון באַנוצט דידאָזיקע אַנטי-קערפער, כדי צו מאַכן אומפרוכטבאַר דעם ווייבלעכן אָרגאַניזם. ער האָט אַ סך מאָל אַריינגעגעבן אין בלוט פון זיען לעבעדיקע זרע-פעדימלעך (אין דער פאָרם פון אַן עמולסיע) און סוף-כל-סוף האָט ער אַזוי אָנגעזעטיקט זייער אָרגאַניזם מיט די אַנטי-קערפערס, אַז ביי זיי האָט זיך באַוויזן אַ געוויסע אימוניטעט אַקעגן שוואַנגערשאַפט, און זיי האָבן אויף אַ געוויסער צייט פאַרלוירן די פעיקייט באַפרוכפערט צו ווערן. טושנאָוו איז געגאַנגען ווייטער אויף דעם וועג, ער האָט צוגעגרייט פליסיקייטן, וואָס פלעגן פאַרהיטן פון שוואַנגערשאַפט, און מיט באַזונדערע אופנים האָט ער שטאַרק געהעכערט זייער גיפטיקייט פאַר די ספערמאַטאָזאָידן. די ווירקונג פון אַזעלכע איינשפריצונגען האָט אָנגעהאַלטן אין משך פון עטלעכע חדשים. דערנאָך האָבן זיי געמוזט איבערגעחזרט ווערן, אַנישט פלעגט זיך צוריק באַווייזן די פעיקייט פאַרנומען צו ווערן. אין דער צייט פון אימוניטעט פלעגט דאָס געשלעכטלעכע לעבן פון די באַהאַנדלטע זיען זיך לחלוטין נישט אָפּנויגן פון דער נאָרמע. זיי פלעגן אַרויסווייזן אַ געשלעכטלעכן דראַנג און זיך באַהעפטן מיט ערן פונקט ווי נאָרמאַלע בעלי-חיים, עס פלעגט אָבער ביי זיי נישט צושטאַנדקומען קיין צונויפגיסונג פון די גאַמעטן. נאָך דידאָזיקע איינשפריצונגען זענען נישט באַמערקט געוואָרן קיין שום קרענקלעכע שטערונגען אָדער נישט-געוווּנטשענע רעזולטאַטן אין אָרגאַניזם. אין דער הינזיכט מוז מען, זעלבסטפאַרשטענדלעך, זיין זייער פאָרזיכטיק, און עס זענען נאָך נויטיק זייער פינקטלעכע קאָנטראָל-פאָרשונגען.

פאַר דער לעצטער צייט זענען דידאָזיקע ביאָלאָגישע אופנים אַרויסצורופן אומפרוכטבאַרקייט קאָנטראָלירט געוואָרן אויף אַ גרויסן

מאַטעריאַל דורך קאַרטאַשעוון און קאָסטראָמינען (1927). זיי האָבן, אין אַלגעמיינעם, באַשטעטיקט די רעזולטאַטן פון די פריערדיקע פאָרשער. לויט זייער מיינונג וועלן „די ביאָלאָגישע מעטאָדן אַרויסצורופן אַ צייטווייליקע אומפרוכטבאַרקייט אַרויסשטויסן ביי דער ווייטערדיקער פאַרפולקומנונג אַלע אַנדערע פאַרהיטונגס-מיטלען, וועלכע זענען טיילווייז נישט-זיכער און טיילווייז פשוט שעדלעך”.

דאָס אַליין באַווייזט, אַז פריער אָדער שפּעטער וועלן געפינען ווערן מיטלען, זיך צייטווייליק צו פאַרזיכערן פון שוואַנגערשאַפט אויף אַ פאַרהעלטנישמעסיק אומשעדלעכן און אינגאַנצן נישט-באַמערקבאַרן אופן. נישט געאַכט אויף אַלע פאַרבאָטן, וועלן זיי, זעלבסטפאַרשטענדלעך, געפינען די ברייטסטע פאַרשפרייטונג. ווען דאָס וועט געשען, — און אין דער וויסנשאַפט זענען נישטאָ קיין שום ראיות, אַז דאָס זאָל זיין אוממעגלעך, — וועט עטוואָס פאַרלייכטערט ווערן די ביאָלאָגישע טראַגעדיע פון דער פרוי, און פאַר די רעגירונגען פון אַלע לענדער וועט געשטעלט ווערן אַ שווערע אויפגאַבע, ווי אַזוי צו באַקעמפן די קאַטאַסטראָפאַלע פאַרקלענערונג פון דער צאָל געבורטן אין דער גאַנצער ציוויליזירטער וועלט...